

omale nusi ülikonde nuretsema. Oma isa seltsis sõitis ta siis lähema väikese linna. Seal sai kõik oma meele järäl toimetud, siis pöördi hooste pead jälle koju poole. Poole tee peal sünnis äpardus — raskest koormatud wankri aäsi murdis äkkitselt. Enneks oli see ühe kõrtsi lähedal, kus siis wõis warju leida. Oli taline aeg, lund hakkas rängast sadama, sepal läks wankri kallal palju aega — pidid siis seia majasse õõsaks jääma.

Eugija tuletagu siin meele, et igal maal omad wiisid ja kombed on. Seepärast pruugi kaa mitte imeks panna, kui kuulub, et keegi talwel mitte saaniga ei sõida, waid wankriga. Iff-äraniis mägise maades, kus ülewal mäe peal lund, orgus jälle tihti paljas on, ei wõi see ju teijiti olla. — Kaa põle kõrtsid igal pool mitte nii lihtlabased, nagu meil teatud, waid naad on sagedastgi õige toredad wõeraste majad, kus kõik wiimane ülespidamine, kaa wõmaja, peab rahaga maksutama. Sähärdune wäikene wõeraste maja oli see, mis Hans Julguri päralt oli ja kuhu rikkas Kärmas oma tütreaga pidi jääma.

Aga mitte üksi wankri katkine aäsi ei wiwitanud neid; weel tähtsam oli kardetaw lugu rööwlite pärast, kes sell' rahutumal ajal — oli otse suure Prantsuse sõja aegus — igal pool

teekäijad olid hirmutamäs ja kui kaa mitte tapmisega, ometigi oma julge riisumistega kõiki kartma panid. Ja otse seal ümberkaudu oli üks salt neist hulguütest oma liigjulge paha tegude läbi kuulsaks saanud. Naad olid koguni karjamõisadesse tunginud, mis kindlast ehitud ja hulga sulaste kaitsta olid. Siiski oleksid teekäijad weel edasi läinud, kui posttõld, mis oodata oli, oleks mõõda sõitnud. Sest Liisi igatses wäga, koju saada ja aina seepärast, et ta peigmees oli tõutand, teisel homikul jälle nende juures olla. Et aga posttõld näha ey olnudgi, wiist tuisu pärast oli tulemata jäenud, pidi igatsew pruut sellega leppima, et ühe tua wõtsid, kellel taga hoowi pool weel üks isäranis kambrike oli, kus Liisi magada wõis, ja katsus aega sellega ärawiita, et ta oma isaga kõik oma pulma lugu ja tulewases elu õnnest läbi rääkis. Sest õnnelik elu näis t'al oodetaw. Rahkumist ei isal ega tütrele põlnud karta; Kustas oli sellega leppinud, hoopis äia juures elada; siis oli ju wanamehel ühe lapse asemel kaks last. Wiimaks ometi sundis teha wäsimus Liisit magama heitma, isa aga ei läinud weel puhkama, waid istus silmapilk üksi mõtetes oma tooli peal.

Äkkitselt kuulub ta tasakest koputamist ukse peal. Wahti tehes näeb ta trahteri omaniku,